

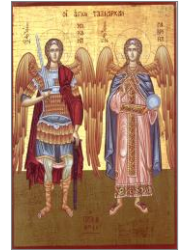
Foaițe de duminică

Anul V nr. 48 (247)

16 Octombrie 2016

Duminica a 20-a după Rusalii
(Învierea fiului văduvei din Nain)

www.parohiamartisor.ro

”Și după aceea, S-a dus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui și multă mulțime. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, fie îți zic, scoală-te. Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei lui. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.”

(Luca 7, 11-16)

Evangelhia Învierii fiului văduvei din Nain este o parabolă tulburătoare despre viață și moarte, despre nimicnicia acestei vieți și despre infinitul iubirii lui Dumnezeu pentru noi, despre trupul supus stricăciunii și sufletul nemuritor, ambele sub puterea lui Dumnezeu.

Iubirea Mântuitorului pentru tot neamul omenesc se vedește și prin taina vindecării și a învierii tuturor, pe care Hristos le dăruiește semenilor Săi întru umanitate. În cazul de față, durerea mamei văduve care-și pierde unicul fiu devine grai pătrunzător și rugăciune întrupată care ajunge la inima lui Dumnezeu. Și chiar dacă mama plină de lacrimi nu îi cere nimic Învățătorului, totuși Hristos nu poate suporta robia păcatului și a morții. Îi este străină înjugarea noastră cu moartea, Îl dor durerile noastre și plânge alături de noi când ne pierdem sufletul ca un copil preaiubit prin păcat. Iubirea Sa pentru libertatea noastră de fii trece însă prin filtrul adevărului vieții noastre, așa încât Hristos vindecă „toată boala și neputința” în popor. El este măsura supremă și dumnezeiască a firii umane prin care viața este vădită ca fiind darul lui Dumnezeu și taina euharistică a unirii omului cu Creatorul.

Pe vremea Mântuitorului, nu existau sisteme de asistență socială sau pensii, așa încât o femeie văduvă căreia îi murea singurul copil era condamnată la moarte prin înfometare, mai ales dacă provenea din clasa săracă a societății. De aceea părinții fără copii erau considerați blestemați de Dumnezeu. Era așadar o datorie reciprocă, aceea de a-ți crește copiii și de a fi întreținut de ei la bătrânețe. Hristos simte așadar această suferință a femeii căreia îi muriseră toți cei dragi și înviază pe tânăr pentru mângâierea mamei sale.

Însă mai mult decât o înviere din morți izvorâtă din iubirea lui Dumnezeu, există o taină mai presus de înțelegere în această minune săvârșită de Hristos. În înțelegerea mistagogică a acestei Evangheliei, Mântuitorul Hristos simte în mod infinit, ca Dumnezeu, durerea mamei care și-a văzut fiul mort și simte în această durere, suferința mamei Lui când Îl va vedea murind. Și înviază pe fiul văduvei, ca o proorocie a Învierii Sale din morți.

De altfel, în Axionul din Sâmbăta Mare, atunci când Trupul lui Hristos zace mort în sânul pământului, Mântuitorul simte ca Dumnezeu durerea mamei Lui și o alină: „nu te tângui pentru Mine, maică, văzându-mă zăcând în groapă fără suflare. Căci voi învia și Mă voi preaslăvi și voi înălța pe toți cei ce slăvesc cinstită pomenirea ta”. Hristos o iubește pe mama Sa, încât chiar din sânul pământului are grijă de Sânul dumnezeiesc care l-a născut și crescut.

Învierea fiului văduvei din Nain este așadar proorocia Învierii lui Hristos, anticiparea biruinței asupra morții și taina euharistică a iubirii lui Dumnezeu pentru maica Sa și pentru toți oamenii care Îl nasc pe El în inimile lor, prin rugăciune și Sfintele Taine.

Pr. Dr. Ioan Valentin Istrati - <http://www.doxologia.ro/>

Pentru aceasta a venit Domnul Iisus Hristos în lume și a suferit moarte mucenicească, îngrozitoare, pentru a ne izbăvi din stăpânirea diavolului, care ne ademenește cu păcatele și ne duce la moartea veșnică. Hristos ne-a dat putere să fim copii ai lui Dumnezeu și în numele Lui să călcăm pe diavolul, să zdrobim capul șarpelui. Trebuie doar să vrem, trebuie să primim această putere din mâinile lui Hristos, trebuie să ne rușinăm de mirosul nostru urât al păcatului și de necurăția noastră și să dorim sfințenia în Dumnezeu și adevărul. Și dacă se va atinge de inima noastră harul lui Dumnezeu, dacă ne vom înnoi mintea, atunci va trebui să ne trăim viața cu totul altfel – o viață strălucind de curăție și de sfințenie. Ar trebui ca atunci, lepădând minciuna, să grăim adevărul fiecare cu aproapele sau, căci unul altuia ne suntem mădulare (Efeseni 4, 25). Trebuie să urâm minciuna, fiindcă tatăl minciunii este diavolul. Mâniindu-ne, nu trebuie să greșim – soarele să nu apună peste mânia noastră (Efes. 4, 26). Trebuie să fim liniștiți și blânzi, iar nu mânioși, aspri și necruțători.

Cine a furat să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească lucrând cinstit cu mâinile sale, ca să aibă să dea celui ce are nevoie. Nici un cuvânt rău să nu iasă din gura voastră, ci numai cel care este bun, spre zidirea cea de trebuință, pentru ca El să dea har celor ce-l aud. Să piară de la voi toată amărăciunea și întărâtarea și mânia și strigarea și blasfemia împreună cu toată răutatea. Ci fiți buni între voi, milostivi, iertându-vă unul altuia, așa cum și Dumnezeu v-a iertat vouă întru Hristos (Efeseni 4, 28-29, 31-32).

Și atunci vom trăi o viață nouă, ca cei renăscuți cu adevărat în apa Botezului, ca unii care am murit păcatului. Atunci vom fi ucenici adevărați și autentici ai lui Hristos!

Să dorim această minunată renaștere duhovnicească, această viață nouă, curată și sfântă!

Să cerem de la Dumnezeu ca, prin harul și milostivirea Sa, să dezbrace de pe noi chipul urât mirositor al omului care se descompune în păcate și poftă, și să ne îmbrace în hainele luminoase și curate ale vieții veșnice. Amin!

Sfântul Luca al Crimeei, Predici, Ed. Sophia,

București, 2009

14 octombrie – Sf.Cuv.Parascheva, ocrotitoarea Moldovei - În acest an vor fi aduse la Iași, la Hramul Sfintei Cuvioase Parascheva, spre închinare, din Cipru, moaștele **Sf.Cuvios Neofit Zăvorâtul (+1219)**.

Pentru Cipru, **Sf.Neofit** constituie unul din cele mai importante elemente ale identității grecești și creștine a insulei. Este o verigă care leagă generațiile următoare cu vestita împărăție grecească bizantină.

Sfântul Neofit Zăvorâtul s-a născut la 1134 în Lefkara, din insula Cipru. **La 18 ani a părăsit lumea și nunta** pe care i-o pregătiseră părinții lui și **a plecat la Mănăstirea Sfântului Ioan Gură de Aur** din Koutsouventi cu scopul de a deveni monah. La mănăstirea Sfântului Ioan a învățat literele, căci **era analfabet**, a învățat să scrie și să citească și apoi **a învățat pe de rost toată Psaltirea**. La mănăstire l-au pus în ascultare la viile mănăstirii și apoi în ascultarea de eclesiarh, lucru care-i displicut. După șapte ani de ascultare, s-a hotărât să plece în **căutarea unui loc mai liniștit** și s-a dus la **Sfintele Locuri**, pe care le-a și vizitat, **s-a închinat la Sf.Mormânt**, dar negăsind un loc potrivit pentru asceza pe care o dorea, **s-a întors în Cipru**, cu scopul de a se imbarca într-o corabie pentru a se duce în muntele Latrous din Asia Mică. Dar în port are o ispită din care **a înțeles că nu este voia lui Dumnezeu să părăsească insula Ciprului**. A fost luat drept răufăcător și închis în temniță, confiscându-i banii pentru călătorie. A fost eliberat de niște cunoscuți și odată ieșit din temniță **s-a îndreptat spre Muntele albinelor**, care se află la nord-vest de Pafos, **a găsit o peșteră mică** unde a rămas pentru 4 luni. După ce s-a convins că locul nu era frecventat, **s-a stabilit definitiv în peșteră pe care a numit-o Enkleistra (adică zăvornită) pe care o afierosește Sfintei Cruci**.

Mai târziu **a mărit peștera și a despărțit-o în mai multe încăperi, în biserică, trapeză și chilie, încăperi pe care le-a pictat** cu fresce. Faima sfințeniei lui Neofit s-a răspândit în toate zonele Ciprului și închinători de pretutindeni veneau. Sfântul nu a plecat niciodată din peștera lui, iar **când închinătorii s-au înmulțit, s-a mutat într-o peșteră de mai sus și de acolo sfătuia pe credincioși**. În ciuda faptului că nu și-a părăsit peștera, avea o imagine completă a evenimentelor epocii lui pe care le-a și descris în scrierile sale. Informațiile lui sunt exacte și semnificative, ceea ce îl situează printre istoricii importanți ai vremii sale. Printre altele, ne informează despre căderea Ierusalimului în mâinile armatei lui Saladin, în 1187, deplânge căderea Constantinopolului sub franci în 1204, trăiește și suferă de pe urma tiranului Isaac Comnenul, și predarea Ciprului lui Richard Inimă de Leu, vânzarea Ciprului Naiților și Lousignan-ilor și începutul Francocrației în Cipru.

Adevărat anahoret și monah, model pentru toți monahii, a trăit pentru 60 de ani întregi în peștera lui, unde a scris multe lucrări ermineutice la Sfânta Scriptură, rânduieli tipiconale pentru corecta funcționare a mănăstirilor, lucrări istorice, panegyric sau cuvinte de laudă la sfinți cunoscuți sau chiar cu totul necunoscuți ai Ciprului, slujbe pentru pomenirea sfinților, cateheze pentru monahi. A părăsit viața la adânci bătrâneți, pe 12 Aprilie 1219. **Mai înainte de adormirea lui a pus temeliele bisericii închinată Adormirii Maicii Domnului, care există până astăzi**.

Pe 28 Septembrie 1750 a fost aflat în chip minunat mormântul sfântului și s-a făcut mutarea moaștelor lui. Pe 28 septembrie se face mare prăznuire a sfântului în Mănăstirea lui. O altă sărbătoare are loc pe 24 Ianuarie în amintirea minunii din 1198 când a fost salvat în chip minunat după ce căzuse de pe pisc în timp ce tăia în piatră ca să zidească peștera de sus.

În anii grei ai ocupației străine, Mănăstirea Sfântului Neofit, a oferit sprijin material și duhovnicesc poporului din Pafos. Mare a fost și contribuția ei la lupta de eliberare. Dincolo de participarea activă a părinților mănăstirii în luptă, mănăstirea a găzduit și ocrotit pe luptători și a furnizat cele necesare grupurilor de luptători care erau implicați în luptele care se duceau în zonă.

Pentru Cipru, **Sfântul Neofit Zăvorâtul constituie unul din cele mai importante elemente ale identității grecești și creștine a insulei**. Este o verigă care leagă generațiile următoare cu vestita împărăție grecească bizantină. www.doxologia.ro

Program hramului Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași (10 – 16 octombrie 2016)

www.doxologia.ro

Luni, 10 octombrie: - Ora 06.30 – Procesiune cu moaștele Sf.Cuv.Parascheva și depunerea lor, pentru închinare.

Miercuri, 12 octombrie: Ora 9.05 – Întâmpinarea moaștelor Sf.Cuv.Neofit Zăvorâtul, pe Aeroportul Internațional Iași.

Ora 9.35 – Primirea Sfințelor Moaște și a delegației din Cipru la Catedrala Mitropolitană.

Orele 19.00 - 20.30 – Procesiune cu moaștele Sf.Cuv.Parascheva și moaștele Sf.Cuv. Neofit Zăvorâtul

Vineri, 14 octombrie: Orele 09.00 - 13.00 – Sf.Liturghie arhierescă (pe podiumul din Bulevardul Ștefan cel Mare și Sfânt).

Programul săptămânii 9 octombrie – 16 octombrie 2016

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	9 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Invierea fiului văduvei din Nain) - Pr.Ticu
Duminică	9 octombrie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Ticu
Luni	10 octombrie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli - Pr.Dragos
Marți	11 octombrie	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	12 octombrie	9 - 10 - Sfințirea mică a apei - Pr.Dragos
Joi	13 octombrie	17 - 19 - Vecernia, acatistul Sf.Cuv.Parascheva și Litia - Pr.Dragos
Vineri	14 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Sf.Cuv.Parascheva) - Pr.Dragos
Vineri	14 octombrie	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr.Dragos
Sâmbătă	15 octombrie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Dragos
Sâmbătă	15 octombrie	17 - 19 - Vecernia Duminicii a 21-a după Rusalii - Pr.Dragos
Duminică	16 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Pilda semănătorului) - Pr.Ticu
Duminică	16 octombrie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Ticu